

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

ΤΟΥ κ. ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

Π
Λημοσιεύουμε σήμερα το β' μέρος του φιλολογο-
ικού πορτραίτου του έλληνα συγγραφέα και γλωσ-
σοφικού κ. Μ. Μαλακάση, για τον άλημονό του
συγγραφέα και ιδρυτή της Ν. Σχολής Κωνσταντι-
νίου Χρηστομάνου :

Μία μέρα συναγερθήσαμε με το Χρηστομάνο τε-
χαιός στο δρόμο. Δεν ήμουν καθόλου καλά και το
παρτήριος.

"Έχω την καρδιά μου, του είπα, και είναι λί-
γες μέρες τώρα τελευταία πολύ άσχημα.

"Όχι δα, μου άποκάθηκε, με κάποια προσοχή
τη άδραση, δεν δείχνεις τίποτε. Είναι ιδέα σου,
θα σου πειστώ αύριο τον αδελφό μου να σε δει. Πού
ζάθεσαι ;

Παρωσιάζω, του απάντησα, δεν άζειει τον κόσμο.

"Όχι, αύριο καλά, μου είπε άπορυσιαστικά. Πέζ μου το σπίτι
σου.

Έξωδωσαν τότε στη Γαρυφαλίτα.

Ήταν κατά το 1902 ή 3.

Την άλλη μέρα, πραγματικά, κατά το πενήντα, ένα καλύτερο
να άποκαίνα μετρητά, ά χατίρος Χρηστομάνος ήθε στίτι μου.
Με έβλεπε προσεκτικά και έπινοα. Μου παράγγειλε κάτι κι έ-
φραζε, άκου ήμουν κοντά του περισσότερο από ποτέ ήμα.

Πρώτ' αόραφ στών ποιητή και τον συγγραφέα μου γ' αυτή την πο-
θητή άδραση, που με είχε πολύ συνηθίσει, έλαβα την άλλη μέ-
ρα, που ήμουν, ένα καπέτο του. Μου έγρα-
ψε : "Ο αδελφός μου με διαβεβαιώνει πως
δεν έχεις τίποτε άπολύτως και δεν πρέπει
ν' άνησυχώ. Έχάρακα γ' αυτό όσο μου
ρίκει να φαντασθήτε.

Σας Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ .

Ήταντας με ζήλο ένα πορταίο πιστό
του λακκού αυτού συγγραφέα, ένας τέτοιος
πορταίος δηλαδή άνθρωπος, άδικο και χα-
ρίς προσηλάσκει, ιασηδύναται δέν είναι
αυτοί μάλιστα με τη συνείδησή μου.

Ήταντας το ενδιαφέρον του έδειξε γύ-
ρω την όραση μου τότε, το έλεγκανες και αέθλο
αυτο, που φανέρονε άνοστήρι πολύ ποσότητα
φωτός, και με ζάνα σκεπτικό. Άλλά που ή
παρση, όσο κι' αν ήθε τέλεια, δέν έχει κό-
πος άνοσταίει έξωγ' α' άλλες παύσεις
αναβέβαιες νομίζεις : Το ζάναζο του της
φωτός, έβαν και όλα αυτά το ζάνα του.

Ο συγγραφέας και ο άδραφως βαδίζον
παράλληλα ζάναζο, ως την όρα του συ-
ζήντα, άποκαίονονται, για να έλθουν
θωρη τα διατερόμενα στοιχεία και να ζή-
ποησουν έπίνα του πρωτοσταίου. Το άνε-
μα νικά πάντα. Το έργο ήνει. Και ο Χρηστομάνος σ' εκείνο στη-
φύεται.

Μάστο, άς ήμιστε και λίγο άδραζομαι, χωρίς ζάνα, βέβαια.

Ένας διανομιμένος του ήμους του μάζ άποκαίει κι' αυτή την
άνοσταία μας. "Ο ίσως, του μάζ καίεται...

"Όσον άπορά την έξαγάνση του φρεσού άδραφωου ιπποστάι στών
πνευματώ, στο συγγραφέα, και την ζατίζωση του δευτέρου, μιλεί
καθαρά για το ποσοτό αυτής της ποικιλίωσης, τόσο η γνώμη του
Βαντές έπιβάθει της Άυτοκράτειρας, που το θανάσει χωρίς
ζάνα έπιβάθει και το ζάνα έξαγοσμένη και άνοσταίει, όσο
και η γνώμη ενός άλλου φίλου μου, δικού χατίρος βιβλίον, άποση-
ταζω πρώτης γραμμής και που κούθει το φάνα πνευματικό έργο,
όσο λίγο.

Π' άναζα Ν. Χρηστομάνου του Ντάντη και η αλ φ τ ο κ ρ α
τ ε ρ ο α ' Ε λ ι α σ τ ο β ε τ ο υ Χρηστομάνου—μου έλεγε μία
μέρα έξω ζάνα στοιχεία άνοσταίει, έξενεγμένης άποθηματικό-
τητος, προς τα όποια δέν άντέχει εύκόλα, άποκαίονται ίσως σκετι-
ζώ περιεχόμενου, βιβλίο.

Τρομύονεν, βέβαια, των άποσταίονων, είπα.

Αυτό είναι μία φράση, μου απάντησε.

Ότες ο Βαντές όμως, νομίζω, ούτε ο φίλος μου ένοσίσαν προ-
σκαίος τών Χρηστομάνου...

90 δόδος Πατησίων
2718 Φεβρουαριου 1910.

Φίλε κύριε Μαλακάση,

Σ' άδραστώ για την άποστολή της "Νέας" και σε συγγα-
ω για την Παρισίανική αυτή μεταφύση.
"Ο, τι έγραψατε στα δύο πρώτα φύλλα με μάρμεσε : "Έχει έντα

άρωμα, μιά άποχρωση, μιάν allure τέλος πάντων, που δέν έ-
χουν τα άραίτερα έργα σας ως τώρα.

Αυτός είναι ο άέρας που σας έχρειάζετο για να άνθιστε σε
όλη σας την ώραιότητα.

Και πιστεύω ότι αυτή η δευτέρα σας άνοση θα είναι η όρι-
στική και άνεξάλειπη.

Σας εύγνωμών κι' έγω μαζί με όσους άγάπησαν τόν Πασο-
γάννη για τις βολιές που άποκαίονται κατά μήνη του : να
ήθε πως αυτές δι θα μαρθοθν ποτέ.

Σας σφίγγω το χέρι
Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

Προσέξατε αυτό το γράμμα ; Ξαναδιαβάστε το, παρακαλώ.

Αυτά τα θανάτα μου, που έρχονται σε άντιπαράθεση με τα έρ-
γα μου τα τότε, (και δέν είχαν μικρότερη σημασία από το όλο ως
τα σημερα ποιητικό μου έργο), είναι μερικά Παρισία σημειώματά
μου, έντυπώσεις της στυμής, ανελαές, σάτιμα, φρεναία παγωμά
της τένας και η νεκρολογία μου, η περι ής ο λόγος στο γράμμα
του, ένας τεζός θήλος άποφρομώσης στο γράμμα του "Π έ τ ρ α
κ α", στών άλημονών Σπήλο Παρωσιάνη.

Αυτά λοιπόν τα μικροτάγματα, με το πρώτο έλεγελο μου, που
μάνεται πιο ποητικό κι' άπ' ότι πραγματικά είναι, ιπποστάι σ'
έβαν τέτοιο θάνατο, αυτά μάρμασαν το Χρηστομάνο, αυτά έχουν το
α ρ ο υ α . τ η ν . α λ φ τ ο κ ρ ο σ η . την allure, που στεφονίται
τα θανάτα ποιητικά μου.

Αυτός ο άέρας που έχρειάζονταν, καθώς γράφει, για να άνθισθ
σε όλη μου την ώραιότητα.

Μ' αυτά μάλιστα θα κερδίσω και την "Α
θηναία άνοση και" αυτόν...

Τι το λέτε :

Τέλος πάντων. Το γράμμα αυτό μ' έάνθη-
σε, το άπολόγω, αλλά και με διαβεβαιώνει ζά-
πος. Έόν είχε μεταίωτητα θα μ' έβαν πιο
περιόνο άνοση, όχι για όσα περιλάβαινει, ά-
λλα περισσότερο για όσα άποκαίει.

Και ζάνα ζάνα άνοση ζάνα, και λίγο
ζαροσάκος κούνο, θα με ένθουσιάζε το γρά-
μα αυτό. Άλλά τίποτε δέν μου ανέθε τέτοιο.
Και περισσότερο λατφάρη μου' ό,τι ήθετε
άλλο.

***

Το Νοέμβριο του 1911 έιαθα μία μέρα
τόν άνατάνητο και που πολύ με έτάραξε. θά-
νατο του Χρηστομάνου κι' έπληρα στη Γαλλική
Βουλή να δώ τον Βαντές να του άναγγείλω
το θάνατό του.

Άγες μέρες πρώτης φορά—τι περίοχη σύμ-
πτωση—συναγερθήσαν στον ζήτο του Λουξεμ-
βούργου με το μεγάλο συγγραφέα του "Τ α
ξ ε λ ο υ δ τ η ε Σ π α ρ τ η ε

"Ήταν κατά τις 3 το άπόγευμα, θανάμα,
και καθώς περιλάβαινα σε μία δεινότητα από ζάνα, είδα άν-
ταχό μου να έρχεται ο Μ. Barrés συνοδευόμενος από ζάπονο, το έ-
διο μεγαλοφυσίονόσιν σάν εκείνον, ζήνο.

"Υψηλόστομο, στήριτο και ό δίόνο, έσταμάτησαν μπρός μου και με
ζαροσέησαν.

"Ο Barrés μου λαροσάσει τον άγνωστό μου, έναν άξιοματικό
Γάλλο, του είπε δυό-τρεις λέξεις ίδιαίτερα, του έσφιξε το χέρι και τόν
άφησε.

—Είμαι εύτυχής που σας βλέπω, μου είπε, είσαθε πάντα εδώ ; διασε-
δάστε στο Παρίσι ;

Πέρασε το χέρι του στο μπράτσο μου για λίγο κι' έπειτα το ζατ-
βασε και προσηλάσκει μαζί μιλώντας.

"Έγανα ζάπονο εδώ, μου πρόσθεσε, στο σπίτι αυτού του φίλου μου
που σας σίστησα. Για να του πω να μωμπε στο Λουξεμβούργο, σας
είδα. Σέρετε, με συνηνεί πολύ αυτός ο ζήτος. Μου
θιμεί τόσες άναμνήσεις της πατρίδος μου ζωής...
Τι νέα έχετε από την "Ελλάδα ; Και ο Χρηστομάνο-
ς :

—Τα νέα μου δέν τόν περιλάβαινα, απάντησα.
"Έλαβα ένα γράμμα του, αλλά είναι ζάποσος χα-
ρος από τότε. Καταγίνεται με το θέατρο πάντα,
το άνοσάνει και το έβανε μία ζάνα.

Μιλώσαμε έτσι με τόν Μπαρρές για τόν Χρη-
στομάνο και για το έργο του, σχεδόν σ' όλο το δι-
άστημα, από τόν ζήτο έως την Βουλή του τόν συ-
νοδωρα και κατάλαβα το ενδιαφέρον του για τόν
συγγραφέα της "Κ ε ρ ε ν ι α ε Κ ο υ κ λ α ε".
"Ανάφερε το όνομά του με θαυμασμό, με τριφρο-
τητα και με μεγάλη σημασία.

Γ' αυτόν τόν λόγον, όταν έιαθα το θάνατο του
Χρηστομάνου, μία μέρα του Νοέμβρη του 1911, δ-
πος γράφω πάρα πάνο, Φαίνονα να δώ το μεγάλο
του φίλο και να του άναγγείλω το θανάτο του. Δέν

Ο Γάλλος συγγραφέας Μωρίς Μπαρρές, ο οποίος έγραψε τον πρόλογο στη γαλλική μετάφραση του "Βιβλίου της Αυτοκράτειρας του Κ. Χρηστομάνου."

τόν βόρκα όμως στη Βουλή και του άφηκα δυό λέξεις.

Την άλλη μέρα έλαβα την εξής απάντησή του :

«Αγαπητέ μου ποιητή,

Σε εύχαριστώ που με έσκέφτηκες, μαθαίνοντας το θάνατο του Χριστομένου. Συμμερίζομαι τη λύπη σας και σάς σφίγγω το χέρι. 29 Νοβ. 1911. Maurice Barrès.

Το έργο του Χριστομένου για μένα είναι έργο σοφού, αισθητικού και πολύ εκλεπτυσμένου αισθηματικού συγγραφέα.

Το γούστο του είναι άνωπρόβλεπτο. Και είναι πραγματικός άξιοθαύμαστο, πώς άνθρωπος τόσο προηγμένης τάξεως, έμπηκε στο λαό, έγκυκλοφόρησε ανάμεσα του και μās παρουσίασε τη ζωή του πλήθους κι' ένα μέρος της ψυχής της γλώσσας, που το έδωσε μια τελειότητα άφραγκη και μωικά στοιχεία της ουσίας της δεύτερης, στην «Κ ε ρ ε ν ι α Κ ο υ κ λ α s». Περισσότερο άνετα κυκλοφορεί βέβαια στα παλάτια της βασιλείας και στα χαρφί της θαλασσιγού της, στη σπαναστροφή μαζί της, στις κούνιες των και στην ανταλλαγή των ιδεών των.

Η ζωή του, και ως αιώλιο νόημα, θα ήτανε ένα υπόδειγμα, χωρίς ψευδή και χωρίς ίσως κανένα άλλο τελειότητα του.

Αφίνοντας κατά μέρος όλα αυτά, έχωμε ακόμα να τον θαυμάσουμε και για το όργανο της γλώσσας, που το έδωσε μια τελειότητα άφραγκη και αξία να τις διδάξει. Η ομιλιότητα το έσηκωσε και κραδαίνοντάς του, το επέβαλε σ' ένα ρωμάντο, σαν την «Κ ε ρ ε ν ι α Κ ο υ κ λ α s», και σ' ένα ημερολόγιο, όπως εκείνο της Α ρ τ ο κ ρ α τ ι ο ρ ο σ α s Έ λ ι σ σ ά β ε τ η. Και μόνο αυτός ο άλλος τον θα έβρινα για να μείνει δοξασιμένος. Προσέθετε σ' όλα αυτά την ποιότητα του συγγραφέα του ταλέντου, μια ποιότητα πάντα και θα διητε τι πρόσφερε στη φιλοσοφία μας ο Κωνσταντίνος Χριστομένου.

Υπόζωον στην Κ ε ρ ε ν ι α Κ ο υ κ λ α s σελίδες που μās αναγνώουν σαν έμικτη έλευγία και που μās σπαράζουν, σαν τον θάνατο της Βεργίνιας, και της Κραφίνας Κοϊλάς, ίστωρα, που μās φέρνουν τον πόνο για τον έλκο από Τζοι Κραφίνας της ηρωικής Αιολίας, και σ' άλλες σελίδες. Στην «Α ρ τ ο κ ρ α τ ι ο ρ ο σ α s Έ λ ι σ σ ά β ε τ η» δείχνει μια ρίνα ειγμένη, που τέτοια όμοια λεπτότητα δεν έγνωσαν ακόμα τα νεοέλληνικά γράμματα.

Ο συγγραφέας επέθανε νέος, πριν μās δώσει το μέτρο της δύναμης και της ωριμότητός του, όλόκληρο.

Από παιδάκι ήτανε καταδικασμένος σε μαρτυρική ζωή, πολυτάραχη και βασανισμένη, μια ζωή που τόσο όλιγο επέγινε στο ψυχικό του κάλλος.

Βέβαια, στην κατάσταση του αυτή, θα όφειλεται κι' ένα μέρος του άλλοπρόσωπου και κάποιος κακότροπος χαριετήριος του.

Το έργο του είναι όμοιο και ίσχυο και η ψυχή του έπιπλεον εστάθηκε δυνατή, αλλά η μοίρα δε θέλησε ν' άνθισση έλευθερα σε περιβάλλο όλιγοτροπο καταβάλλιτο.

Το παραμορφωμένο σώμα του την έπληγε.

Άνθισε μόλις ταύτα στο λείωμα της σκληρής του μοίρας, και το λουλούδι της έβρινε άμαρτανό.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

—Στα μέρη της Ανατολής όταν ένας άνθρωπος διαγκωθεί από οποιασμένο σκελίδι, πρέπει κατά την τεσσαρακοστή νύχτα μετά το δάγκωμα να μείνει άγρηπτος.

—Αν δεν ακολουθήση αυτή τη θεραπεία, πρέπει να λουστή με νερό παμμένο από σαράντα κόχιατα ή να πάρη και να φάη ψωμί και σκόρδο από σαράντα μονόγυνας γυναίκες.

—Αν το σκελίδι διαγκωθεί έναν άνθρωπο κ' ένα ζώο μαζί, τότε ο άνθρωπος πρέπει να περάση κάτω απ' το ζώο και να βάλη έπειτα κι' αυτό να κάνει το ίδιο.

—Μια γυναίκα στείρα για να γεννήση πρέπει να πάρη απ' τα χέρια άλλων έφτά μονόγυμον γυναικών από έναν παρά (τοίφωκο νοσημα), να κατασκευάση μ' αυτούς γιορντάνι και να το χερμάση στο λαιμό της.

—Στα μέρη της Ανατολής την λαινοκίλια και τη χολέρα την άνομιάνουν «όργη Θεού», γιατί πιστεύουν ότι προέρχεται από τις άμαρτίες των ανθρώπων.

—Όταν η πυροστιά πέση ανάσκελα, αυτό είναι κακό σημάδι και προμηνεί δυστυχία για το νοικοζύρη.

—Δέν έπαρτεται να παυθίει άπάνω του προσκέφαλα, γιατί όποιος κάνει αυτό δεν μεγαλώνει και μένει πάντα ο ίδιος.

—Ήμέρα Παρασκευή ποτέ δεν κόβουν τα νύχια.

—Όποιος βγάλει στο μάτι του κρηθαρίτσι, θα γίνη καρδοκίρης.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Έπαρχος του Πύργου κ' ο πάρεδρος του Φλώδα. «Ξέρεις ποιος είμ' έγώ ;...» «Να καις είμ' έγώ !...» Ο Βελισάριος προς τούς εζώνους του. Γά προσηρτικ του λείγα. Γά γαλλικά του στρατηγού Ίωάννου. «Λά Φράνς !... Λά Φράνς !...» Ο βασιλεύς Γεώργιος κ' ο Μαρζήςης χωριάτης. «Όταν πάρη δρέμο ή γλώσσα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Το χωριόν Φλώδα είναι στο Δήμο Όλιμπίων του Νομού Ήλείας. Έδώ λοιπόν και πενήντα χρόνια, ο πάρεδρος του Φλώδα, ένας πενήνταρης χοντρομοσάτης, πήγε στο έπαρχείο του Πύργου, φροντίζοντας την τάπητα του και κρατώντας την γλώσσα του.

Όταν μπήκε στο γραφείο του έπαρχου — ο έπαρχος ήταν μονάχης — χαμφίτησε και κάθισε κοντά του.

—Τι να σου πώ, κώ έπαρχε, άρχισε να του λέη, είμαι κουρασμένο, αλλά έμεις οι μεγάλοι —μεγάλοι τραβάμε τον διάβολό μας. «Ήοβα, που λέε, να σου πώ να πάρης τους φώλακες και να τιμορήσης το δάσκαλο, γιατί δέν φροντίζαί όποιος τους λέει.

Ο Έπαρχος, που ήτανε νεοερωμένος και δέν ήξερε ποιος ήταν ο έπισκεπτης του, αγανάκτησε για τις άπαιτήσεις και την συμπεριφορά του έπισκεπτή του.

—Και τι μεγάλος είσαι σέ, βρά, του λέει, που μπήκες και κάθισες μέσα στον γραφείο, χωρίς να βγάλης τη σκούφια σου ;

—Δέν με ξέρεις έμένα ; του λέει ο πάρεδρος.

—Όχι, δέν σε ξέρω.

—Εγώ είμαι ο πάρεδρος του Φλώδα και θα το μάθης γρήγορα !

Και πράγματι, σε λίγο το έβιασε και το παράτασε ο έπαρχος.

Ο πάρεδρος πήγε στον κομιτάτοχη του Πύργου και ζήτησε... το κεφάλι του έπαρχου επί πίνακι.

Και μέσα σε μια βδομάδα, ο έπαρχος απέβηθη κ' έφυγε απ' τον Πύργο και έτσι έιασε τι έτσι πάρεδρος του Φλώδα !...

Όταν ο μαζαρίτης Βελισάριος, πήγε με τους εζώνους του στο Γιάννενα κ' έγινε ατία να σηγή το Μπαζάν και να παραδοθή, τους τοποθέτησε λίγο έξω απ' την πόλη, κοντά στο μοναστήρι του Άγιου Ίωάννου, τους παρέταξε, καταξοχησιμένους, άγριομένους, βρεγμένους, μαυροκοκκιμένους, καθώς ήταν από τον μαζαρι και σκληρό πόλεμο, και τους προφώνησε :

—Εζώνου μου, λυθέντες μου, άτρομήτα μου καλλήρακια, ήρρες, που δώσατε στις σημερα τα Γιάννενα στην Ελλάδα, σάς χαμφίτο, σάς προσφώνω και σάς συγγαίω !...

Κι' άφού τους είπε τέλος ό τι είχε να τους πη, σταμάτησε λίγο. Κι' έπειτα με μια φωνή λιγότερο βροντολή, αλλά δυνατή, σαν να μιλούσε πλέον στους εζώνους του, αλλά στον έαυτό του, ή σαν να μιλούσε με άδρατες ονίες, είπε τα εξής όμοια και προφητικά :

—Τό βλέπετε αυτό το παλιόκρομο ; Αυτό θα νικηση, αυτό θα μη και στην Πόλη, αλλά Κράτος δέν θα κάνει ποτέ !...»

***

Ο μαζαρίτης στρατηγός Ίωάννου, ο άλλος θηλιάς ήρος των τελευταίων μας πολέμων, είχε κατά τον παλιό πόλεμο στο Μακεδονικό μέτωπο ός ύπασπιστή του, τον άνθηπολογικό κ. Πολίτη, άνετρό του πρέσβους της Ελλάδος στο Παρίσι, κ. Ν. Πολίτη.

Μια μέρα επεσεκήθη του Ίωάννου ο Γάλλος στρατηγός Ζερφόν. Ο Ίωάννου παρέταξε τους άνδρας του για να τον υποδεχθή μ' όλες τις τιμές και θέλησε να τον προσφωνήση γαλλικά. Άρχισε λοιπόν :

—Μόν ξερωρά. Λά Φρανς !... Λά Φρανς !...

Άλλα δέν μπορούσαν πια να προσηρφήση.

Μά ο Ίωάννου δέν ήταν από έβρινος που τα ζάνουν. Γρήφει λοιπόν ξεμαρικά και λέει στον ύπασπιστή του κ. Πολίτη, έλληριστι ότι δυνατά :

—Πες τους σέ, κομρέ Πολίτη, ή έγω μέσα στην καρδιά μου για τους Γάλλους !...

***

Όταν ήρουν τα έγκαινία του σιδηροδρόμου Μύλων —Καλιμών, είχε λαι και παροστή σ' αυτά και ο βασιλεύς Γεώργιος. Μόλις είδε το βασιλέα ένας χωριάς, που είχε παρόλοια κατά των πολιτικών του τότε του, τον έλαλήσισε κι' άρχισε να του λέη :

—Βασιλά μου, οι πολιτικοί μας είναι όλοι ψεύτες ! Μās λένε να μās φέρνουν το νερό, δέν μās το φέρνουν, μās λένε πως θα ξεράνουνε τους βάλτους και δε μās τους ξεράνουν.

Ο βασιλεύς γήρισε τότε και του είπε χαμογελώντας :

—Κάνετε έμένα δήμαρχο, να σάς τα φτάσω όλα.

Και ο χωριάς, που είχε πάρει πια άερα με την καταδικαστικότητα του βασιλεύς, φώναξε :

—Αι ! έσένα, βασιλά μου, σ' έχομε για μεγαλύτερα πράγματα ! Άν ήταν νά σ' είχαμε για δήμαρχο, αυτούς τους γαιδάροφς τότε γιατί θα τους είχαμε ;...

Ο κ. Ραξιτάν

Ο κ. Σίμος